

ŻYCIE | TADEUSZ W STYLU POP | BANOWSKI

SCENARIUSZ LEKCJI

Program nauczania plastyki w szkole ponadpodstawowej

opracowany w ramach projektu

„Tworzenie programów nauczania oraz scenariuszy lekcji i zajęć wchodzących w skład zestawów narzędzi edukacyjnych wspierających proces kształcenia ogólnego w zakresie kompetencji kluczowych uczniów niezbędnych do poruszania się na rynku pracy”

dofinansowanego ze środków Funduszy Europejskich w ramach
Programu Operacyjnego Wiedza Edukacja Rozwój, 2.10 Wysoka jakość systemu oświaty

WARSZAWA 2019

Redakcja merytoryczna – Katarzyna Jasińska
Recenzja merytoryczna – prof. Radosław Cezary Gwizdon
Krystyna Ratasiewicz
Agnieszka Ratajczak-Mucharska
Katarzyna Szczepkowska-Szczęśniak

Redakcja językowa i korekta – Editio

Projekt graficzny i projekt okładki – Editio

Skład i redakcja techniczna – Editio

Warszawa 2019
Ośrodek Rozwoju Edukacji
Aleje Ujazdowskie 28
00-478 Warszawa
www.ore.edu.pl

Publikacja jest rozpowszechniana na zasadach wolnej licencji Creative Commons – Użycie niekomercyjne 4.0 Polska (CC-BY-NC).
<https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0/deed.pl>

Temat lekcji:

Życie w stylu POP

Klasa/Czas trwania zajęć/lekcji:

I-IV/45 minut

Cele

Uczeń:

- poznaje tendencje w sztuce drugiej połowy XX wieku;
- wie, czym jest pop-art;
- charakteryzuje twórczość artystów pop-artu;
- realizuje działanie twórcze.

Metody/Techniki/Formy pracy

- praca praktyczna;
- praca z internetem;
- praca indywidualna;
- praca całego zespołu.

Środki dydaktyczne

- program komputerowy będący w wyposażeniu szkoły;
- komputer;
- telefon komórkowy;
- rzutnik/tablica interaktywna;
- farby plakatowe/akrylowe;
- kolorowe papiery, wycinki z gazet do kolażu.

Opis przebiegu lekcji

Część wstępna. Nauczyciel pyta uczniów, czym jest popkultura – luźne odpowiedzi uczniów, dyskusja na temat pojęcia popkultury.

Część właściwa. Nauczyciel wyświetla dzieło Richarda Hamiltona „Co właściwie sprawia, że dzisiejsze mieszkania są tak odmienne, tak pociągające?”. Uczniowie interpretują dzieło, odpowiadając na pytania nauczyciela. Wyszukują inne dzieła pop-artu w telefonach komórkowych. Chętni uczniowie wypowiadają się na temat wyszukanych przez siebie obrazów Warhola, Lichtensteina. Nauczyciel wyjaśnia, skąd brały się pomysły na dzieła artystów. Opowiada o stosowanych przez nich technikach. Uczniowie wykonują pracę inspirowaną pop-artem, używając farb plakatowych lub akrylowych i techniki kolażu. Przynoszą z domu potrzebne materiały. Uczniowie preferujący prace wykonane w technice komputerowej mogą wykonać kolaż tą

metodą. Warto, aby uczniowie stworzyli kolaż dotyczący współczesnego życia, aktualnego problemu.

Część podsumowująca. Uczniowie dzielą się wrażeniami i opisują towarzyszące im podczas wykonywania pracy emocje. Mówią także o tym, co ich zainspirowało. Prace gromadzą w jednym miejscu, w celu zorganizowania wystawy.

Komentarz metodyczny

Wykonanie pracy plastycznej nawiązującej do pop-artu może być doskonałym motywem do mówienia o codzienności. Warto wykorzystać prasę codzienną, kolorowe magazyny, bieżące artykuły, aby praca stała się efektem przemysłów o współczesnym świecie. Wybór techniki daje możliwość dostosowania jej do możliwości i umiejętności uczniów. W pracy z uczniem ze specjalnymi potrzebami należy zapewnić właściwe oświetlenie sali. Nauczyciel powinien wykorzystać mocne strony ucznia do wykonywania zadań; stwarzać atmosferę pracy sprzyjającą budowaniu pozytywnych emocji i rozwijania doświadczeń. Należy minimalizować metody podające, zastępując je aktywizującymi ucznia, przydzielić uczniowi pracę z wykorzystaniem narzędzi cyfrowych. W zakresie wymagań edukacyjnych dostosować trudność zadań i działań edukacyjnych do możliwości ucznia, np. podzielić partie materiału na mniejsze części, wydłużyć czas pracy, umożliwić zapoznanie się z materiałem źródłowym w domu, dać odpowiednie wskazówki, zorganizować pomoc koleżeńską podczas pracy indywidualnej lub wspomagać ucznia podczas wykonywania zadania. W ocenie ucznia ze specjalnymi potrzebami edukacyjnymi należy stosować ocenianie kształtujące, wspierające ucznia, połączone z samooceną i oceną koleżeńską, wzmacniać ucznia pochwałą nawet za niewielkie postępy, a także udzielać informacji zwrotnej o tym, co uczeń robi dobrze, a gdzie popełnia błędy, wyjaśnić, w jaki sposób może uzupełnić braki oraz poinformować o tym, jakimi metodami może doskonalić swoje umiejętności.